

רע"פ 2472/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2472/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 25.11.2013 ועל גזר הדין מיום 26.2.14 בע"פ 13902-07-13 שניתן על ידי כבוד השופטים: ו' מרוז, י' שפסר וצ' דותן

בשם המבקש: עו"ד יעקב שקלאר

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דין חלקי של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ו' מרוז, והשופטים י' שפסר ו-צ' דותן) בע"פ 13902-07-13 מיום 25.11.2013 ופסק דין מיום 26.2.2014. בית המשפט המחוזי דחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום ברחובות (השופטת ש' קיסר) בת"פ 25275-10-11 מיום 2.4.2013.

רקע והליכים

2. המבקש הורשע לאחר שמעית ראיות בבית משפט השלום ב-31 עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ו-31 עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982. המעשים שיוחסו למבקש נעשו במסגרת יחסיו עם המתלוננת, לה היה נשוי, בתקופה

עמוד 1

בה השניים ניהלו ביניהם הליכים משפטיים בבית משפט לענייני משפחה בראשון-לציון. ביום 20.6.2011 בית המשפט לענייני משפחה הוציא צו הגנה נגד המבקש ונאסר עליו להטריד את המתלוננת בכל דרך ובכל מקום המצאה. חרף הצו, המבקש התקשר באמצעות מכשיר בזק למתלוננת והטרידה ומכאן הרשעתו. בית משפט השלום סמך הרשעתו על ההלכה שנקבעה ברע"פ 10462/03 הראר נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(2) 70 (2005) (להלן הלכת הראר). במסגרת הלכת הראר נקבע כי עבירת ההטרדה באמצעות מתקן בזק יכולה להתגבש בין אם נתקיימו מספר רב של שיחות ("המבחן הפיסי") ובין אם תוכן השיחה מצביע על קיומה של הטרדה ("מבחן התוכן"). בנסיבות המקרה נקבע, כי העבירה נעברה בשל כמות השיחות, ונדחתה גרסתו של המבקש לפיה תוכן של השיחות עסק בתיאומים נדרשים בינו לבין המתלוננת. בית משפט השלום נתן אמון בגרסתה של המתלוננת שעל-פיה חשה שהוטרה. על המבקש נגזרו 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 2,000 ש"ח.

3. ערעור על הכרעת הדין מטעמו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. ערעור מטעמו על גזר הדין התקבל בחלקו: בקשתו להחיל עליו הסדר של אי-הרשעה (בהתאם להוראת סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי, השתמ"ב-1982) נדחתה, לאחר שנערך תסקיר מבחן בעניינו. עם זאת, עונש המאסר בוטל ותחתיו הושטו 180 שעות של"צ. יתר רכיבי גזר הדין נותרו על כנם.

הבקשה

4. בבקשתו טוען המבקש כי ההלכה שנקבעה בעניין הראר קשה וכי נותרו בה שאלות משפטיות ללא מענה כגון האם המוטרה נדרש להודיע למטריד שהוא מטריד אותו והאם מניע או רקע קודם הם רלבנטיים לבחינת העבירה. המבקש סבור כי לא עבר את עבירת ההטרדה באמצעות מתקן בזק והסביר את מעשיו בכך שהצו השיפוטי חייב אותו לערוך תיאומים עם המתלוננת. לשיטתו אין להרשיע בעבירה זו את מי שמתקשר מבלי לפגוע, מבלי לאיים, וכאשר בקשותיו הן ענייניות בלבד. המבקש הציע לשנות את הלכת הראר, ולקבוע כי מספר ההתקשרויות אינו קובע את המושג הטרדה; כי נדרשת כוונה פלילית מיוחדת הנגזרת מהגדרת העבירה; כי אין די בתחושת מוטרות סובייקטיבית; וכי נדרש שהמוטרד יבהיר למטריד שההתקשרות מטרידה אותו. כן ביקש לקבוע כי כאשר ההתקשרות היא לגיטימית לא תתגבש עבירה.

דין והכרעה

5. לאחר העיון בפסקי הדין של הערכאות הקודמות, בבקשה ובצירופותיה, לא מצאתי להיעתר לבקשה למתן רשות ערעור. המבקש תולה יהבו בטיבה של הלכת הראר, ובטענותיו לגבי קשיותה, חסרונותיה, והשאלות הפתוחות שהותירה. אולם עיון בממצאים העובדתיים שנקבעו בבית משפט השלום מביא למסקנה כי הדיון אשר המבקש מציע לקיים בהלכת הראר אינו נדרש בעניינו. גרסתו העובדתית של המבקש נדחתה בבית משפט השלום. לפי גרסתו הוא התקשר למתלוננת מטעמים ענייניים. בית משפט השלום עמד על כך שהמתלוננת הבהירה לו כי הדבר מטריד אותה, וציינה בעדותה כי "רק שבוע שבועיים אחרי שהוא יצא מהבית התחלנו להרגיש בנוח. החלפתי את המנעולים בבית והרגשתי ביטחון, ויכולנו לישון או לאכול בשקט, וכל טלפון שלו היה פשוט מחזיר אותי לכל מה שהיה. דבר אחד אני יכולה להגיד, שהוא בן אדם מאד כפייתי, כלומר, אם מה שהוא אומר את לא עושה, הוא יחזור על זה עוד אלף פעמים...". לשאלה מה גרמו לה שיחות הטלפון השיבה המתלוננת כי גרמו לה מתח רב. דומה כי נסיבות המקרה מצביעות על כך שהדיון אשר מציע המבקש לקיים אינו נדרש בעניינו, ומשכך אינו מצדיק מתן רשות ערעור (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), ואף אינו מצביע על שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

6. טענתו המרכזית של המבקש, שלפיה כמות השיחות אינה בהכרח מעידה על הטרדה נדונה ונדחתה בבית

המשפט המחוזי. בית המשפט הטעים כי "בעניין הראר לא היתה כלל מחלוקת כי שימוש בפיזי מטריד במתקן בזק מקיים את יסודות העבירה לפי סעיף 30 לחוק...". לכן פסק בית המשפט המחוזי כי "העולה מן האמור, כי שימוש במתקן בזק בכמות גדולה ומופרזת כשלעצמה עשויה לקיים את העבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, גם ללא כל תוכן מטריד או מאיים בשיחות עצמן". גם בבית המשפט המחוזי טענת המבקש כי לא היתה לו כוונה להטריד את המתלוננת נדחתה. צוין כי בשונה מגרסתו, "המתלוננת העידה גם העידה, כי היא הוטרדה וחשה מאויימת, בשל התקשוריות החוזרות ונשנות של המערער (המבקש - ס' ג")" (פסקה 19 לפסק-הדין).

7. כשלעצמי מצאתי לייחס משקל רב לכך שהעבירות נעברו לאחר שניתן צו שיפוטי שאוסר על המבקש להטריד את המתלוננת "בכל דרך ובכל מקום המצאה". על רקע הצו השיפוטי שהיה תקף אז, ובנסיבות המקרה, התקשיתי לקבל את טענות המבקש כי לא היה במעשיו משום הטרדה כי אם תקשורת עניינית עם המתלוננת.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ו בסיון התשע"ד (24.6.2014).

שׁוֹפֵט